

คำวินิจฉัยของ นายมงคล สระฐานิ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๘/๒๕๕๒

วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ประธานวุฒิสภาส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาขอให้วินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มีข้อความขัดต่อรัฐธรรมนูญ

ประธานวุฒิสภามีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ ว่า สมาชิกวุฒิสภา จำนวน ๖๕ คน ได้เสนอความเห็นต่อประธานวุฒิสภาว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มีข้อความขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๒ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

สมาชิกวุฒิสภาเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มีข้อความขัดต่อรัฐธรรมนูญ คือ

๑. บทบัญญัติในมาตรา ๗ (๓) (๖) (ภายหลังปรับเป็นมาตรา ๖ (๓) (๖)) ที่ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดเขตทำสวนยาง วิธีการทำสวนยางในบางท้องที่ ไม่สอดคล้องกับข้อยกเว้นของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง หรือไม่

๒. บทบัญญัติในมาตรา ๑๐ (ภายหลังปรับเป็นมาตรา ๕) ที่ให้เกษตรกรต้องปลูกยางพันธุ์ดีที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดว่าเหมาะสมที่จะปลูก และต้องทำสวนยางตามวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด เป็นการขัดต่อเสรีภาพในการใช้ที่ดินเพื่อประกอบอาชีพ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่

๓. บทบัญญัติในมาตรา ๔๒ (ภายหลังปรับเป็นมาตรา ๔๑) ที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบวิธีการทำสวนยางได้ เป็นการลดทอนเสรีภาพทางวิชาการ และละเมิดสิทธิในทรัพย์สินของผู้อื่น ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

๔. บทบัญญัติในมาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๗ (ภายหลังปรับเป็นมาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๖) ซึ่งเป็นบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ และมาตรา ๔๒ (ภายหลังปรับเป็นมาตรา ๕ และมาตรา ๔๑) ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงโดยสรุป

๑. เดิมคณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๑ และได้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญชั้นพิจารณา และสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาเห็นชอบในวาระที่ ๓ เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ ส่งวุฒิสภาเพื่อพิจารณา

๒. วุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ ส่งให้คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์พิจารณา และวุฒิสภาได้ลงมติในวาระที่ ๓ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ให้แก้ไขเพิ่มเติม

๓. สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและลงมติเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมของวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ถือว่าร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแล้ว ตามมาตรา ๑๗๕ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๔. สมาชิกวุฒิสภา จำนวน ๖๕ คน ได้ร่วมกันเสนอความเห็นลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ต่อประธานวุฒิสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. บางมาตรา มีข้อความขัดต่อรัฐธรรมนูญ ประธานวุฒิสภาจึงส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๒ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พิเคราะห์แล้ว มีประเด็นวินิจฉัยเบื้องต้นว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้หรือไม่ เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติว่า

“ร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญใดที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบแล้ว ก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธยตามมาตรา ๕๓ หรือร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญใดที่รัฐสภาลงมติยืนยันตามมาตรา ๕๔ ก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายอีกครั้งหนึ่ง

(๑) หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภารวมกัน มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ หรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ให้เสนอความเห็นต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา หรือประธานรัฐสภาแล้วแต่กรณี แล้วให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับความเห็นดังกล่าวส่งความเห็นนั้นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย และแจ้งให้นายกรัฐมนตรีทราบโดยไม่ชักช้า”

เห็นว่า การที่ผู้ร้องซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภา รวม ๖๕ คน ได้ยื่นคำร้องโดยอาศัยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๒ (๑) เสนอความเห็นต่อประธานวุฒิสภา เพื่อส่งความเห็นดังกล่าวมายังศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เป็นการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๒ (๑) บัญญัติไว้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้ได้

ประเด็นวินิจฉัยต่อไปว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มาตรา ๖ (๓) และ (๖) มาตรา ๕ มาตรา ๕๑ รวมทั้งบทกำหนดโทษตามมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๖ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๐ หรือไม่

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ.

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการผลิตยาง การค้ายาง การนำยางเข้าและการส่งยางออก ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนด

๑ล๑

(๓) เขตทำสวนยาง

๑ล๑

(๖) วิธีการทำสวนยางในบางท้องที่

๑ล๑

มาตรา ๕ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตทำสวนยาง วิธีการทำสวนยางในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดตามมาตรา ๖ (๓) หรือ (๖) แล้ว ผู้ทำสวนยางในท้องที่ดังกล่าวต้องปลูกต้นยางพันธุ์ดีที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดว่าเหมาะสมที่จะปลูกในท้องที่ดังกล่าว และต้องทำสวนยางตามวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๕๑ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังนี้

(๑) เข้าไปในสวนยางหรือแปลงเพาะพันธุ์ต้นยางในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจสอบเนื้อที่สวนยาง จำนวนต้นยาง พันธุ์ต้นยาง วิธีการทำสวนยางและเข้าไปในร้านค้ายาง สถานที่เก็บยาง โรงทำยาง โรงงานผลิตภัณฑ์ยาง สถานที่ที่ใช้ในการวิเคราะห์ และการตรวจสอบคุณภาพยางในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ปริมาณและคุณภาพของยาง เครื่องมือเครื่องใช้และวิธีการในการผลิตยาง การวิเคราะห์และการตรวจสอบคุณภาพยาง จำนวนและประวัติของลูกจ้างของผู้รับใบอนุญาต ตลอดจนเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) นำต้นยางหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางหรือยางในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อการตรวจสอบหรือวิเคราะห์

(๓) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อตรวจสอบพันธุ์ต้นยางและยาง และยึดหรืออายัดต้นยางหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยาง ยาง ภาชนะบรรจุยาง เครื่องมือเครื่องใช้ และเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้

(๔) ในกรณีมีความจำเป็นที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ทำสวนยางหรือธุรกิจการยางให้มีหนังสือสอบถามหรือเรียกผู้ทำสวนยางหรือผู้รับใบอนุญาต หรือตัวแทนหรือลูกจ้างของบุคคลดังกล่าวมาให้ถ้อยคำหรือคำชี้แจงเกี่ยวกับการทำสวนยางหรือกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ทำสวนยางหรือผู้รับใบอนุญาตหรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๔๒ บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการ

การศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการ ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา ๔๘ สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๕๐ บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาด หรือจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน

ประเด็นข้อแรก การที่รัฐมนตรีประกาศเขตกำหนดทำสวนยางและวิธีการทำสวนยางในบางท้องที่ได้ ดังที่ปรากฏในมาตรา ๖ (๓) และ (๖) จะเป็นการสอดคล้องกับข้อยกเว้นของรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๐ วรรคสอง หรือไม่ เห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มีหลักการและเหตุผลเพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๔๑ ที่ใช้มานานแล้ว ไม่เหมาะสมกับสภาพและความต้องการของตลาดเช่นในด้านการผลิต การค้า การส่งออก การนำเข้า การควบคุมมาตรฐานของยางซึ่งเป็นสินค้าออกที่สำคัญของไทย การที่ความในร่างมาตรา ๖ (๓) และ (๖) ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนดเขตทำสวนยางและวิธีการทำสวนยาง

เนื่องจากประเทศไทยมีภูมิประเทศเหมาะสมในการปลูกยางได้ทุกภาค จึงมีการปลูกยางทั้งในเขตป่าสงวนและป่าอนุรักษ์ต้นน้ำ ทำให้เกิดปัญหาการรुक้าป่าสงวนและป่าขาดความชุ่มชื้น เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าวจึงต้องให้มีการปลูกยางในเขตที่กำหนด ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของเกษตรกรเอง เพราะถ้าปลูกในเขตที่เหมาะสมปริมาณน้ำยางที่ได้จะมาก แต่ถ้าปลูกในเขตที่ไม่เหมาะสมปริมาณน้ำยางจะน้อยไม่คุ้มกับต้นทุนการผลิตซึ่งข้อเท็จจริงแล้วภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกยางแต่มีการปลูกจริงเพียงประมาณ ๑๕% ของพื้นที่หรือทางภาคใต้ซึ่งมีการปลูกยางจำนวนมาก แต่ถ้าปลูกในที่ลุ่มต้นยางจะล้มและผลผลิตไม่ดี ส่วนกรณีที่ให้อำนาจรัฐมนตรีประกาศกำหนดวิธีการทำสวนยางได้ด้วย เพื่อแก้ไขปัญหาในเขตที่มีโรครากขาวระบาดจึงจำเป็นต้องทำลายต้นยางทิ้ง ขุดรากเดิมออกให้หมดและหลุมที่จะปลูกยางต้องมีความกว้าง และลึกมากกว่าปกติเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดโรคระบาดขึ้นอีก หรือในพื้นที่ลาดชันเชิงเขาหากใช้วิธีทำสวนยางแบบขั้นบันไดก็สามารถป้องกันน้ำป่าที่ไหลมาปะทะได้ และที่สำคัญเพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจของประเทศหากปลูกยางในเขตและใช้วิธีการที่เหมาะสมผลผลิตโดยรวมจะสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของตลาดโลก ช่วยลดปัญหาราคายางตกต่ำเพราะผลผลิตล้นตลาดหรือต้นทุนการผลิตสูง ลดภาระการใช้เงินงบประมาณเพื่อแทรกแซงราคายาง ทั้งการดำเนินการตามมาตรา ๖ (๓) และ (๖) จะไม่กระทบกระเทือนเกษตรกรผู้ทำสวนยางอยู่ก่อนหรือผู้ที่อยู่นอกเขตที่กำหนดแต่อย่างใด

จึงเห็นได้ว่า ความในมาตรา ๖ (๓) (๖) ประกอบมาตรา ๕ ของร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. เป็นบทบัญญัติในการรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศตามมาตรา ๕๐ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เนื่องจากยางเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ การกำหนดเขตทำสวนยางก็เพื่อประโยชน์ในการจัดระเบียบการประกอบอาชีพ และยังเป็นการป้องกันการบุกรุกป่าสงวน จึงเป็นการรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมด้วย ความในมาตรา ๖ (๓) (๖) จึงสอดคล้องกับข้อยกเว้นของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง

ประเด็นข้อสอง ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มีบทบัญญัติที่เป็นการจำกัดเสรีภาพในการใช้ที่ดินเพื่อประกอบอาชีพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ได้บัญญัติถึงกฎหมายที่จะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลไว้ว่าจะต้องระบุมบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นไว้ด้วย ปราบกฏว่าในร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ได้บัญญัติข้อความไว้ในคำปรารภวรรคสองว่า “พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย” คำปรารภดังกล่าวเป็นการรองรับว่าร่างพระราชบัญญัติ

ควบคุมยาง พ.ศ. มีบทบัญญัติบางประการเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแล้ว ดังนั้น การที่เกษตรกรต้องปลูกยางพันธุ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดว่าเหมาะสม และต้องทำสวนยางตามวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด จึงไม่เป็นการขัดต่อเสรีภาพในการใช้ที่ดิน เพื่อประกอบอาชีพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง

ประเด็นข้อสาม ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มาตรา ๔๑ เป็นการลิดรอนเสรีภาพทางวิชาการ และเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของผู้อื่น หรือไม่ เห็นว่า ความในร่างมาตรา ๔๑ ไม่ได้อยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๖ (๓) (๖) และมาตรา ๕ ดังนั้น การที่เกษตรกรจะปลูกยางหรือวิจัยพันธุ์ยางสามารถกระทำได้เพราะกฎหมายมิได้กำหนดให้ขออนุญาต จึงไม่เป็นการลิดรอนเสรีภาพทางวิชาการของบุคคลแต่อย่างใด ส่วนการที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในสวนยางได้ เช่น เพื่อตรวจสอบเนื้อที่สวนยาง วิธีการทำสวนยาง ก็เพื่อให้การเป็นไปตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยรวมเพื่อความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการในด้านการผลิต การค้า การควบคุมมาตรฐาน เป็นต้น อย่างไรก็ดี การที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในสวนยางได้ หากเป็นการกระทำโดยชอบก็ไม่ใช่เป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน หากกระทำนอกเหนือจากที่กฎหมายบัญญัติก็ต้องรับผิดชอบในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เพราะมาตรา ๔๕ บัญญัติว่า ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

ประเด็นสุดท้าย บทบัญญัติในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๖ ลงโทษผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๕ และมาตรา ๔๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ หรือไม่นั้น เห็นว่า มาตรา ๔๗ กำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และมาตรา ๕๖ กำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อบทบัญญัติมาตรา ๕ และมาตรา ๔๑ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ แล้ว ก็มีผลให้บทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๖ ไม่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวด้วย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. มาตรา ๖ (๓) (๖) มาตรา ๕ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๖ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐